

Neuromancer

Autor: Karel Veliký

- osm odstavců k přelomu časů a proměnám lidství

Připustíme-li si konvenční datování, žije v Evropě *Homo sapiens sapiens*, tedy člověk anatomicky k nerozeznání od dnešního bělocha, už nějakých padesát tisíc let. Z toho čtyřicet tisíc (a víc) hlavně jako lovec. V tomto článku se nejprve chceme dotknout duchovně-výtvarného projevu tohoto lovce, a to zejména proto, že problematizuje představu či tezi o pozvolném i skokovém vývoji, o rozvoji od nedokonalého malého k dokonalejšímu velkému. Výraz (exprese) paleolitického lovce byl totiž rovnou velký a dokonalý! To až pozdější, povětšinou rytá tvorba mezolitiků upomíná na jednoduché („naivní“) kresby, jak je známe ještě od indiánů devatenáctého století...

Zatím nejstarší doklad umu paleolitického Evropana se nachází v jeskyni pojmenované podle jejího náhodného objevitele v roce 1994 - Chauvet. V žádném případě nejde o dílo výjimečného jedince, jakéhosi Michelangela či Leonarda pravěku, různé obrazy děl i tisíce let! Nejstarší byly vymalovány před pětatřiceti tisíci lety, kdežto nejmladší o šest tisíc let později: mamuti, nosorožci, bizoni, koně, pratuři, jeskyní lvi a medvědi (ale i sova nebo leopard). Což znamená, že „první člověk“ tu tvořil o patnáct tisíc let dříve než v Lascaux a o sedmnáct tisíc dříve než v Altamiře. Ta stálost, ta trvalost! Otáčející se kolo tisíciletí, prstence pokolení... V poslední dutině nejdále od vchodu je zpodoběn „čaroděj“, půl člověk - zpola zvíře. V předchozím prostoru stojí cosi jako oltář, stolový kámen s lebku jeskynního medvěda. Chauvet přitom není pozdní „vrchol“, nýbrž přímo „počátek“.

(Pokračování textu...)